

Жанкарло Джента

МИСЛИВЕЦЬ

Розділ 12.

Увесь той галас на командному пункті, що лунав у радіоприймачі, особливо вирізнявся посеред неймовірної тиші, яка його оповила. Корпус корабля трясло і розгойдувало у різні боки, але у безповітряному просторі негерметичної зони панувала тиша.

Майк заплющив очі і спробував заспокоїтись. Йому пересохло у роті, руки тремтіли. Так він і сидів, відчуваючи, як поволі минає його збудження. Коли корабель припинив здригатись від ударів, він підійняв зовнішній захист башти і вийшов. Повільно йдучи до перехідного шлюзу, він зрозумів, що у деяких місцях корпус корабля було пошкоджено.

"Нам неабияк дісталося," — подумав і, увійшовши до шлюзу, попрямував до командного пункту...

На командному містку Лакшмі Кімура, який виконував роботу лікаря, а також був спеціалістом із життєзабезпечення, перев'язував руку одному з членів екіпажу. Троє інших сиділи на підлозі, чекаючи своєї черги. О'Конор лежав на ношах з відкритими очима і повільно розмовляв, проте вигляд мав кепський.

Майк наблизився до Мисливця, який стояв позаду Лізи Чен навпроти її пульта зв'язку. На екрані з'явилась та сама жінка, яка відповідала за зв'язок з колонією.

"Капітане, ми вам дуже зобов'язані. Якби ви не втрутились... У вас є пошкодження?"

"Так, ми отримали декілька ударів, і п'ятеро наших чоловіків було поранено, одного дуже серйозно. Чи є на Церері лікарня?" — запитав Мисливець.

"Звісно, є. Доставте їх сюди, і ми їх лікуватимемо".

У цей час на екрані з'явився літній чоловік. Він відрекомендував себе: "Я голова цієї громади, мене зовуть Чен Джян". Майк відразу зрозумів, що той мав типову для китайця зовнішність: зі своєю цапиною борідкою був схожим на персонажі зі старовинного китайського живопису, який він бачив у штаб-квартирі корпорації STSE на головній планеті системи. Звичайно, такі виразні соматичні риси тепер траплялись рідко, але у цьому разі не було жодних сумнівів: STSE набирала свій персонал і керівників для сільськогосподарських колоній у сільських районах Китаю, мало залучених до процесу гомогенізації людства, який супроводжував його експансію у космосі.

"Прілітайте всі. Цього вечора ми влаштуємо великий прийом на вашу честь. Це найменше, що ми можемо зробити, щоб віддячити вам", — додав голова.

Мисливець поглянув навколо. "Дякую, мої люди з задоволенням проведуть деякий час на планеті: ми місяцями перебуваємо в космосі. Але я залишусь на кораблі".

Було зрозуміло, що Мисливець не хотів залишати корабель, який був майже зруйнованим, аби запобігти проникненню будь-кого, хто міг би претендувати на космічний корабель, на його борт.

"Ми маємо в'язня: я хотів би залишити його у вашій колонії. Прошу тримати його під вартою до прибуття поліцейського корабля", — додав він.

Чоловік спитав, чи є той небезпечним злочинцем, але коли почув, що це пастор Дубоїз, погодився без вагань.

Майк зачекав, поки завершаться перемови, а потім підійшов до Мисливця і сказав: "Сер, я можу залишитись на борту. Мені не дуже подобаються планети, на яких можна перебувати на відкритому повітрі, й до того ж, я міг би зайнятись ремонтом. Я можу підготувати перелік найнеобхідніших запасних деталей і відіслати його вам до того, як ви повернетесь. Якщо пощастить знайти щось корисне у цій колонії, ми зможемо відразу відлетіти. Ремонт будемо робити впродовж подорожі".

Мисливець розумів, що Майк повинен виконувати обов'язки головного інженера, допоки О'Конор не зможе знову працювати, і був радий цій пропозиції. Таким чином вони виграють щонайменше один день, а часу втрачати не можна, якщо вони хочуть перешкодити іншому реплікатору залишити свій астероїд і не дозволити йому спричинити спустошення у цій системі. "Дякую за пропозицію. Якщо ти зможеш надіслати цей перелік до завтрашнього ранку, це збереже нам багато часу".

Поки інші члени екіпажу готувались залишити корабель і переносили поранених і в'язнів до спускових модулів, Майк розпочав роботу. Спершу він перевіряв, наскільки пошкоджена зовнішня обшивка, і відновив герметичність усіх відсіків, які зазнали руйнувань. А потім розпочав перевірку двигунів.

Він працював допізна, але коли нарешті ліг у ліжко, то був цілком задоволений тим, що йому вдалося зробити. Список необхідних деталей був майже готовим, і він вирішив, що вони зможуть дуже скоро залишити це місце, якщо буде можливість знайти все це в колонії.

Думка про те, що доведеться провести ніч на самоті на кораблі в системі, де діяли реплікатори, лякала, проте втома була настільки великою, що він поринув у сон за мить.

Рано вранці він знову почав працювати, й о десятій список був готовий. Переслав його до колонії й повернувся до ремонтних робіт.

Опівдні Мисливець надіслав йому повідомлення, в якому йшлося, що вони готові залишити супутник у супроводі невеликого вантажного корабля з запасними деталями і вантажем свіжих сільськогосподарських продуктів.

Першими прибули спускові модулі. Як тільки вони пришвартувались в ангарі, причалив вантажний корабель, і розпочався процес завантаження. Колонія мала хороший запас деталей для цивільних кораблів, і вони знайшли майже все необхідне для ремонту двигунів та інших систем за винятком озброєння.

Перевіривши все, що було доставлено на борт, Майк відрапортував Мисливцю: *"Завдяки тому, що ви знайшли, ми можемо відремонтувати машинне відділення і системи життєзабезпечення, але для ремонту зброї немає нічого: ми повинні дістатися до космічної станції. Найближчі запаси того, що нам необхідно, є у Новому Шанхаї"*.

"І таким чином ти зможеш побачитися з тією дівчиною... — але, побачивши вираз обличчя Майка, додав: — Я не маю на увазі, що ти хочеш доправити нас туди заради особистих інтересів. Я також вважаю це хорошим вибором. Коли ми можемо відлетіти?"

"Якщо вирушимо по завершенню основних робіт, а решту ремонту виконуватимемо впродовж польоту, то зможемо залишити орбіту протягом шести годин, сер".

"Гаразд, тоді ти маєш повноваження залучати до роботи будь-кого, хто тобі потрібен".

Зробивши крок до виходу, Майк зупинився і спитав: *"Як справи у містера О'Конора? Я помітив, що він не повернувся з вами"*.

"З ним усе добре, але він не повернеться. Цього ранку він вийшов у відставку", — відказав Мисливець.

Біля виходу його зупинив Ромеро: *"Дарма ти не прийшов вчора на вечірку: там було багато дівчат, які прагнули нам віддячити за все, що ми зробили для них. Не так, як дівчат-роботи твоєї подружки..."*

Майк не відповів і пішов коридором, який вів до машинного відділення.

Насправді їм знадобилось більше семи годин, щоб нарешті покинути орбіту і взяти курс на Новий Шанхай.

Як тільки це сталося, Мисливець викликав Майка до кают-компанії.

Майк відразу ж пішов туди і залишився чекати на нього. Уже сидючи, коли нічого не залишалось, як тільки чекати, відчув страшенну втому. Він працював цілий день без відпочинку, а вже була майже одинадцята година вечора. Було б краще піти спати, але розумів, що Мисливець хоче повідомити йому щось важливе.

Мисливець з'явився десь хвилин через двадцять, з папкою, повною паперів, у руці.

"Сер, як бачите, ви нарешті отримали свого сьомого реплікатора. І таким чином ви заслужили орден Сагана", — почав Майк.

"Завдяки тобі, хлопче. Потрібно віддати тобі належне, хоча заднім числом також потрібно сказати, що ми добряче ризикували. Що б там не було, все пройшло добре, і ніхто не буде засуджувати нас за це".

"Сер, чи говорили ви серйозно, що збільшите удвічі мою частку винагороди?" Упродовж дня він декілька разів згадував ці слова.

"Безперечно. Я ніколи не говорю легковажно про такі речі. І ти заробив ці гроші. Проте є дещо інше".

Майк не знав, що й думати. У нього роїлось безліч запитань у голові, але він мовчав, очікуючи, поки той йому пояснить, про що йдеться.

"Я тобі говорив, що О'Конор вийшов у відставку, чи не так?"

"Так, сер. Невже його стан настільки поганий?"

"Ні, не турбуйся, його поранення не серйозне. Протягом деякого часу я спостерігав за ним і зрозумів, що він хотів звільнитись. Розумієш, час минає, і в якийсь момент ти починаєш усвідомлювати, що жодні винагороди не варті того, щоб ризикувати своїм життям".

"Сер, але ж це не малі гроші. Те, що я заробив за цю подорож, більше, ніж те, що я зміг накопичити за все своє життя, працюючи техніком..." — перебив його Майк.

Ця зупинка жодним чином не роздратовала мисливця. *"Звісно, попервах усі так відчують. Але потім, коли маєш декілька винагород у кишені, починаєш розмірковувати, а чи*

варто знову ризикувати життям. О'Конор вирішив, що не варто".

"Але ж ви не думаєте про відставку. Ви продовжите полювання на ці бісові машини!"

"Звичайно, але часто я запитую себе: чому. Я говорив тобі, що не можна ненавидіти ці машини. Тоді для чого продовжувати цю боротьбу?"

"Тому, що це наш обов'язок позбутись їх. Ви бачили, що загрожувало колонії. На цьому супутникові проживає близько тридцяти тисяч людей, і ніхто б не врятувався". Відчувалось, що він насправді вірив у те, що говорив.

"Усе те, що ти говориш, нормально для твого віку. В усякому разі, я радий, що ти так думаєш. Тому що я хочу спитати, чи не готовий ти взятись за роботу містера О'Конора?"

Майк не відразу зрозумів, що все це означає. Чи краще сказати, він не міг повірити у те, що почув. "Ви маєте на увазі, я міг би бути головним інженером на цьому кораблі?" — запитав він, майже заїкаючись.

"Безперечно. Натепер тільки тимчасово: я наймаю тебе тільки на це полювання, поки ми не розправимося з цим реплікатором. Потім, якщо ми будемо задоволені один одним, ця робота твоя. Гаразд, хлопче?"

Тільки в цей момент Майк зрозумів, що все це значить. І, намагаючись стримати емоції, просто відповів: "Так, Сер".

Мисливець розкрив папку, яку приніс із собою, вийняв папір і ручку і подав їх Майку. Той ледве пробіг очима документ: це був тимчасовий контракт, з усіма економічними деталями. Насправді, він міг би його й не читати: він би ніколи не втратив цього шансу, навіть якби йому довелося за це платити. А потім, якщо вони знищать цього реплікатора, частка головного інженера у винагороді перевищуватиме зарплатню за декілька років.

Він підписав, мисливець узяв папір і сказав: "Хорошого полювання, містере Едвардс".

"Хорошого полювання, Сер", — відповів він, покидаючи кают-компанію. І тільки вийшовши, зрозумів, що той назвав його містером Едвардсом, а не "хлопцем". Тепер він був офіцером на космічному кораблі! На кораблі Мисливця!

Розділ 13.

Усі шість днів польоту до Нового Шанхаю Майк напружено працював. Він зміг відремонтувати все, що можна було відремонтувати за допомогою запасних частин, які вони знайшли на Церері, і, врешті-решт, корабель був у досить добром стані, за винятком зброї. Справді, працювало все, окрім того, що було необхідним для полювання.

Увечері шостого дня вони прибули до Нового Шанхаю.

Нікого з відділу технічного обслуговування не було о такій пізній порі, але Майк спланував усю роботу на наступний день по радіо, і тому він розраховував мати повністю вільний день, щоб провести його на станції з Ен, якщо буде така можливість.

Як тільки під'їждили перепускний канал, він залишив корабель і, вийшовши з доку, побачив, що на нього чекає Ен: очевидно Джо повідомив її про час їхнього прибуття. Вона підбігла і міцно стисла його в обіймах.

Вони так і стояли декілька хвилин, не в змозі вимовити ні слова. "Нарешті ти тут. Я так перелякалась, коли дізналась, що ви зустрілися з тим реплікатором, особливо через те, яким способом ви його знищили", — сказала вона.

"Ми не могли дозволити йому діяти. На тому супутникові проживає тридцять тисяч людей: якщо б ми його не затримали..." Майк замовк: він відчув, що потрібно змінити тему. Ще буде час поговорити про реплікаторів і полювання, а тепер час говорити зовсім про інше. "Ен, мені потрібно сходити до господарського відділу: я вже не маю кімнати на цій станції. Підеш зі мною?"

"Немає необхідності йти туди зараз. Сьогодні ти можеш залишитись у моїй кімнаті. І, до того ж, уже запізно, і ти там нікого не знайдеш".

На це він навіть не наважувався і сподіватися. "Звісно, я зроблю це з задоволенням". Він обійняв її за плечі, і вони неспішно попрямували до її житла.

Зайшовши до кімнати, сів на єдиний стілець, який там був. Вона присіла на ліжко.

"Ен, ти усвідомлюєш, що я багатий чоловік? Я мав на увазі, що ми багаті. Що ти і Мадам можете залишити цю діру і повернутись до нормального життя?"

"*Ти справді серйозно говорив про одруження зі мною?*" — спитала вона.

"*Безсумнівно, хоч завтра*". Потім додав, сміючись: "*Ти ж не думаєш, що я залишу тебе тут займатись тим, чим ти займалась, ще й тоді, коли Ромеро тут вештається. На кораблі він мені говорив, що я свідомо надурив його, запропонувавши ту РД. Він сказав, що наступного разу вибере дівчину, яку я не дозволив йому взяти*".

"*І що ж ти відповів?*"

"*Послав його до біса*", — відповів він, трішки перекручуючи правду.

Майк поглянув на годинник і сказав: "*Я хотів би піти до Мадам, щоб подякувати їй. Я шкодую, що не зміг поговорити з нею, як дізнався про те, що з вами трапилось*".

"*Спершу вона хотіла прийти зі мною у док, але потім вирішила, що нам краще зустрітись наодинці. Думаю, вона готує своїх РД для команди з вашого корабля. Останнім часом ці справи йдуть непогано, завдячуючи також і твоїй рекламі*".

"*Я миттю. Десять хвилин, не довше...*" Майк поспіхом вийшов з кімнати.

Квартира Мадам була всього за декілька метрів. Двері відчинились, як тільки він постукав.

"*Доброго вечора, місіс Донован*". Мадам виконувала звичні операції з Лулу, яка стояла поряд з нею. Тут же були й інші роботи-дівчата: очевидно, вона щойно закінчила їх перевіряти.

"*Доброго вечора, Майку*", — відповіла Мадам. Усі четверо РД відчували його присутність і дуже професійно посміхнулись, саме так, як вони були запрограмовані. "*Доброго вечора, Сер*" — сказала йому Лулу принагідним голосом.

Майк про себе відзначив, що вона справді гарна. Він з гордістю подумав, що й голос її також був чарівним, дуже сексуальним, і похвалив сам себе за хорошу роботу.

"*Дівчата, почекайте в іншій кімнаті*", — наказала Мадам.

Проводжаючи Лулу поглядом, відзначив, що наступного разу при налагодженні програми потрібно буде попра-

цювати над її ходом. Можливо, потрібно зробити її менш пристойною, адже врешті-решт РД не мають удавати з себе принцес.

Коли роботи за наказом залишити кімнату, Мадам сказала зі здивуванням: "*Уже стільки років ніхто не називав мене моїм ім'ям. Для всіх я тут тільки Мадам*".

"*Я навіть не знав вашого імені до того, як Ен розповіла мені вашу історію*, — сказав Майк. — *Я прийшов сказати, що мені прикро від усього того, що про вас говорять люди на станції. Чому ви не розповіли, що насправді з вами сталось?*"

"*І що ми мали зробити? Повісити велику дошку з оголошенням "Ми не повії"? До того ж, усе свідчило проти нас. Ми справді мали зиск як від роботи цих РД, так і від цього непорозуміння. Навіть сьогодні ввечері, як тільки я дізналась, що корабель Мисливця прибув у док, почала приводити їх у порядок. Але скоро ми поїдемо... чи, у крайньому разі, я поїду, оскільки тепер, коли Ен зустріла вас, вона чинитиме так, як вирішить сама. Чи краще, так як ви вирішите разом*".

"*Так, місіс Донован. Я попросив її руки і вона обіцяла до завтра дати відповідь. Думаю, що Ен запропонує вам залишити станцію разом з нею... Тепер з цим не буде проблем. Не турбуйтеся щодо грошей: ми в боргу перед вами за все, що ви зробили заради Ен. Ви можете переїхати до безпечнішого місця, продати цих роботів і знову бути місіс Донован*".

"*Справді, ми багато чого пережили разом. Знаю, що багато хто вважає Ен мою донькою. Це не так, але за всі ці роки вона насправді стала нею. Та раніше чи пізніше доньки мають покидати батьків і жити своїм життям*".

"*Зрозумійте мене правильно. Ен дуже вас любить і завжди любитиме. І я завжди буду вам вдячним за Ен*".

"*Дякую, Майку. Але я хочу одного - щоб вона була щасливою. І те, що вона розповіла, переконало мене, що тобі вдасться зробити її такою. А тепер йди, вона вже зачекалась на тебе. І якщо ти залишишся тут надовше, ще подумас, що я здала тобі в оренду Лулу. Вона так тебе ревнує до цих роботів*", — сказала вона зі сміхом.

Майк попрощався і вийшов. За хвилину він уже був у кімнаті Ен...

Розділ 14.

Наступного ранку, прокинувшись від голоду, вони по-далися до Стіва на сніданок, і за декілька хвилин уже сиділи за столом у порожньому, як завжди у цей час, кафетерії.

Стів вийшов із кухні, шойно їх помітив. *"Доброго ранку, Майку. Дуже радий тебе бачити. Минулого вечора ми хотіли прийти в док, але побачивши Ен, вирішили, що буде краще залишити вас на самоті й перенести нашу зустріч на ранок"*.

"Хто це — ми?" — спитав Майк.

"Очевидно, що я і Джо, але було ще багато й інших. Ти навіть і не уявляєш, скільки у тебе друзів на цій станції. А потім, тепер ти такий знаменитий... Я поставив пару великих екранів тут в коридорі, і коли обговорювали новини про ваше половання на того реплікатора на орбіті Цербери, тут було повно людей. Ми всі тебе підтримували... наче на спортивній арені".

"Слухай Стіве, ми дуже голодні. Можеш наказати своєму офіціантові, щоб він приніс нам сніданок?" — спитав Майк, намагаючись змінити тему. Такі розмови бентежили його і було помітно, що й Ен починає нервувати. Щоб якось заспокоїти, потис її руку.

"Звісно, ви голодні..." — багатозначно почав Стів.

Побачивши, як спалахнула Ен, Майк намагався зупинити його поглядом.

"Досить тільки глянути на вас, щоб усе зрозуміти. Та й Ен так хвилювалась за тебе... Навіщо ви залишили того пастора на Церері? Можливо, він і еретик, але він міг би відправити вінчання, хіба ні?" — продовжував Стів.

"Для цього нам не потрібен той еретик: капітан станції може це зробити. Хіба що він утратив навички: скільки вже часу тут ніхто не одружувався?" — спитав Майк.

"Гаразд, коли ти одружишся, я влаштую святковий обід. І запрошу всіх, хто хотів привітати тебе вчора у доці, практично половину постійних мешкаців".

"Хотів би я побачити, як тобі це вдасться з цим роботом-офіціантом, який розвалюється на частини..." — по-жартував Майк.

"По-перше, він добре працює, якщо ти не влаштуєш саботаж. А потім ми можемо попросити Мадам..."

"Місіс Донован", — поправив його Майк.

"Нехай місіс Донован, якщо це її ім'я, позичить нам її РД, щоб вони прислужували за столами. Тільки не кажи, що ти не зможеш дописати декілька рядків у програму, щоб адаптувати їх для цього. І своїми поглядами вони примусять будь-кого почуватися щасливішим..."

"Ловимо тебе на слові. Ми якраз думаємо одружитись", — відказав Майк.

"Так і я не жартував. Я забезпечу обід. Отже, ви зможете залишити цю глушину з помпою. З тими грошима, що ти маєш, ви тут надовго не залишитесь. Я можу це уявити: ви переберетесь кудись на інший бік колонізованої зони, в одну з тих систем, яка буде недосяжною для реплікаторів ще декілька століть. І ти розпочнеш свій бізнес у сфері технічного обслуговування. Я так і бачу — "Компанія Едвардс — технічне обслуговування зорельотів!"

"Хороша ідея, Стіве, — перебила його Ен. — "Зорельотів і роботів". — Потім, поглянувши на Майка, зі сміхом додала: — Очевидно, за винятком роботів-дівчат. Ти до них біль-ше ніколи не доторкнешся".

"Так, — вів далі Стів, — але за винагороду ти зможеш придбати власну космічну станцію, як штаб-квартиру. Можливо, на основному маршруті, а не десь невідомо де, як оця діра. Здогадаєшся, до чого це я тебе підводжу? Якщо ти мені гарантуватимеш ліцензію на ресторан, я переїду також. При тій кількості космічних кораблів, які причалюватимуть там, я також розбагатію. Не так як тут, коли ми приймаємо, у кращому разі, один корабель на тиждень".

Майк показав на робота, що вже деякий час стояв біля столу. *"Краще припинімо ці безглузді балачки і ми нарешті по-снідаємо"*.

Стів нарешті пішов, а вони замовили повний сніданок.

"Ідея Стіва непогана, — сказала Ен. — Ідея перебраться у безпечніше місце і використати всі ті гроші, що ти отримав, щоб створити компанію з технічного обслуговування..."

"Звісно, пропозиція купити космічну станцію не має смислу: розмір винагороду великий, але не настільки. І потім..." — Майка перебив робот, який почав подавати сніданок.

Вони взялись за їжу. "І потім, що?" — спитала Ен, оскільки він продовжував мовчати.

"І потім, я не можу зараз залишити цю систему". Він зробив паузу, а потім продовжив: "Завтра, якщо ми зможемо закінчити ремонт і технічне обслуговування, ми повинні вирушити на пошуки реплікатора, який переховується на тому астероїді".

"Але ж Мисливець знає, де він. Немає необхідності і тобі летіти туди".

"Я головний інженер цього корабля. Поки що тільки виконую обов'язки головного інженера, але я підписав контракт на це полювання. І потім. Я переконаний, що якщо не зроблю чогось зовсім безглузлого, то мене затвердять на цій посаді. Подумай тільки: я головний інженер на кораблі Мисливця. Якщо б мені хтось сказав це лише місяць тому, я б нізащо не повірив".

"Що ти підписав? Як ти це міг зробити після того, як вирішив одружитись зі мною? Як ти міг розпорядитись нашими життями, навіть не сказавши мені про це?" — Ен говорила тихо, так ніби хотіла, щоб інші люди не почули, що вона говорить, але виглядала дуже пригніченою.

Майк знав, що їй це не сподобається, щонайменше спочатку, але такої реакції він точно не очікував. "Але ж Ен, я повинен це робити. Ці реплікатори нищать усе. Вони зруйнували мою сім'ю, зіпсували твоє життя. Ми повинні їх зупинити".

"Не має сенсу діяти таким чином. Уряди повинні взяти відповідальність на себе, вони мають об'єднатись. Це просто божевілья — перекладати все на приватних осіб, заохочувати мисливців, які діють самі по собі. Для боротьби з реплікатором потрібна організована флотилія: окремий корабель має мало шансів пережити битву з реплікатором", — продовжувала Ен.

"Ти права з суто технічного погляду, — відповів Майк. — Але ж ти знаєш ситуацію: єдиною планетою зі справжнім

урядом є Земля, а Земля не займатиметься цією проблемою, допоки реплікатори не стануть реальною загрозою для її виживання. Колонії малі і погано організовані; вони ніколи не зберуть флотилію. Це вже досягнення, що вони змогли погодитись фінансувати нагороди. Ні, мисливці є єдиною можливим рішенням, і ти добре це знаєш".

"Тоді те, про що говорив Стів, має ще більший смисл. Наш єдиний шанс — перейти до безпечної системи і залишити мисливців з їхніми дивацтвами".

"Ні, Ен, я мушу виконати контракт з Мисливцем, який я підписав, у крайньому разі, на це полювання".

"Ну, тоді йди, ти і твоїй капітан Ахав..."

Майк перебив її: "Прізвище мисливця — Хілман, а не Ахав".

Ен розсміялась. "Ти ніколи не читав Мобі Діка, чи не так?"

"Ні..., про що там ідеться?" — спитав Майк, щасливий від того, що можна змінити тему хоч на мить.

"Там ідеться про божевільного чоловіка, капітана Ахав, який був капітаном китобійного судна у дев'ятнадцятому столітті, на Землі. Він був настільки захоплений полюванням на особливого, величезного кита, що врешті-решт загинув, захопивши з собою усю команду. Лише одному вдалося врятуватись, використавши домовину як пліт".

"Веселенька книга, я думаю. Ні, не читав її і не збираюсь. Але мисливець не божевільний, він знищив сім реплікаторів. Я переконаний, що він переживе велику кількість полювань у майбутньому", — сказав він безапеляційно.

"Роби, як забажеш, але я не маю наміру залишатись тут, чекаючи на мисливця, який має усі шанси не повернутися живим щоразу, як він вирушає на полювання". Про себе Ен подумала, що дискусію завершено раз і назавжди.

"Ні, Ен, - намагався і далі переконувати її пригнічений Майк. — Офіцери можуть брати на борт своїх друзин. Ти можеш полетіти зі мною: послухай, жити на космічному кораблі не гірше, ніж на такій станції, як оця. До того ж, тобі подобається астродинаміка: з часом ти зможеш стати повноправним членом команди. Між іншим, ти будеш мати право на свою частку у винагороді", — закінчив він, намагаючись посміхнутись.

"Справді, ви можете взяти з собою будь-яку річ, навіть дружину. До речі, Мисливець спробував, і ми всі знаємо, чим це закінчилось..."

"Дружина Мисливця була членом команди: вона була лікарем і відповідальною за зв'язок", — Майк намагався говорити ще тихіше.

"Ні, Майку, я вже мала зустріч з реплікатором. І я поклялась бути подалі від них. Ти повинен зробити вибір, — здава-

лось, що вона ось-ось розплачеться, — і чи відмовитися від полювання, чи піти з мого життя". Ен встала.

"Будь-ласка, сядь. Давай поговоримо, — Майк взяв її руку і намагався говорити спокійно, але голос видавав усі його почуття, — хоча б закінчи сніданок. Потім ми зможемо спокійно поговорити".

Ен звільнила руку. "Їж, якщо можеш. Більше немає про що говорити. Ти просто повинен зробити вибір". Говорила, відвернувши від нього обличчя: не хотіла, щоб бачив, як вона плаче. ■

(Продовження в №3, 2013 р.)

